

اسم موصول :

اسم مبهمی است که برای تعیین معنایش نیاز به جمله دارد؛ مانند : جاء الَّذِي رَأَيْتَهُ فِي الدَّارِ (= آمد کسی که او را در خانه دیده بودی).

جمله ی صله :

جمله ای است که ابهام اسم موصول را بر طرف می کند؛ مانند : جاء الَّذِي رَأَيْتَهُ فِي الدَّارِ (= آمد کسی که او را در خانه دیده بودی).

عائد صله :

ضمیری است که از جمله ی صله به اسم موصول بر می گردد؛ مانند : جاء الَّذِي رَأَيْتَهُ فِي الدَّارِ (= آمد کسی که او را در خانه دیده بودی).

نکته :

عائد صله باید در جنس و عدد با موصول مطابقت داشته باشد.

تقسیمات اسم موصول :

- مختص (ویژه) : برای هر معنایی لفظ خاصی وضع شده است.
- مشترک : لفظی است که قابلیت و کاربرد استعمال در ۶ معنی را دارد؛ مانند : مَنْ (= کسی که، چیزی که) : غالباً برای ذوی العقول (= صاحبان عقل) استفاده می شود. مَا (= چیزی که، کسی که) : غالباً برای غیر عاقل (= اشیاء) استفاده می شود. أَلْ (= چیزی که، کسی که) : غالباً برای غیر عاقل (= اشیاء) استفاده می شود. و